

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **SETRA, spol. s r. o.**, se sídlem Zvonařka 16, Brno, zast. JUDr. Janem Svobodou, advokátem se sídlem Příkop 2a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2010, č. j. 2158/560/10, 70847/ENV/10, sp. zn. OO/11/2010, ve věci uložení pokuty za porušení povinností provozovatele stacionárního zdroje znečišťování ovzduší, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2012, č. j. 7 A 196/2010 - 71,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 7. 2010, zn. ČIŽP/46/OOO/SR01/1007102.004/10/HJP, kterým byly stěžovatelce uloženy dvě pokuty. První ze sankcí byla stěžovatelce uložena podle § 40 odst. 7 písm. a) zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), ve výši 50 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 11 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, konkrétně za provozování středního zdroje znečišťování ovzduší - kompostárny Větrný Jeníkov (dále jen „kompostárna“), v rozporu s podmínkami ochrany ovzduší,

stanovenými pod č. 4, 5 a 6 v povolení vydaném podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší, konkrétně v rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina vyhotoveném dne 10. 11. 2008 pod č. j. KUJI 79904/2008, OZP 1472/2008/Rů-2 (dále také „rozhodnutí o uvedení kompostárny do trvalého provozu"), kdy stěžovatelka tuto kompostárnu neprovozovala v souladu se schváleným provozním řádem. Druhá ze sankcí byla stěžovatelce uložena podle § 40 odst. 14 zákona o ochraně ovzduší ve výši 30 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 11 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně ovzduší, spočívající v nevedení provozní evidence kompostárny v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem.

Žalovaný změnil napadené rozhodnutí tak, že v prvním výroku rozhodnutí snížil uloženou výši pokuty na 30 000 Kč a rovněž přistoupil ke konkretizaci umístění zdroje a skutku tak, že zpřesnil identifikaci umístění zdroje a skutku ve znění „provozování kompostárny Větrný Jeníkov v k. ú. obce Velešov v rozporu s podmínkami ochrany ovzduší, stanovenými v povolení Krajského úřadu kraje Vysočina k uvedení kompostárny do trvalého provozu, vydaného Krajským úřadem kraje Vysočina dne 10. 11. 2008, č. j. KUJI 79904/2008 OZP 1472/2008/Rů-2" na znění „provozování kompostárny Větrný Jeníkov v k. ú. Velešov v rozporu s podmínkami ochrany ovzduší stanovenými pod č. 4, 5 a 6 v povolení vydaném podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší, tj. v rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina č. j. KUJI 79904/2008, OZP 1472/2008/Rů-2 ze dne 10. 11. 2008, kdy především předmětnou kompostárnu neprovozovala v souladu se schváleným provozním řádem." Ve zbytku napadené rozhodnutí dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), potvrdil.

Městský soud neuznal důvodným žádný z celkem 19 žalobních bodů a žalobu stěžovatelky podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), zamítl.

Stěžovatelka namítala nicotnost obou rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného, které jí bylo doručeno prostřednictvím zástupce poštou, považovala za nicotné z důvodu chybějícího podpisu úřední oprávněné osoby. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považovala za nicotné z důvodu neplatného elektronického podpisu. Uvedené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno prostřednictvím datové schránky.

Soud nicotnost rozhodnutí neshledal. Ze správního spisu ověřil, že správní spis obsahuje originál rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyhotovený dne 1. 7. 2010, opatřený podpisem úřední osoby a otiskem úředního razítka; CD-nosič, na němž je kopie datové zprávy správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 7. 2010 obsahující „Ověřovací doložku konverze", z níž vyplývá, že úřední osoba podepsaná v této konverzní doložce ověřuje, že tento dokument, který vznikl převedením vstupu v elektronické podobě do podoby listinné, je složený z 5 listů, se doslovně shoduje s obsahem vstupu; doručenka ID zprávy: č. 16467353, z níž lze seznat, že předmětné rozhodnutí bylo dodáno příjemci SETRA dne 2. 7. 2010 v 8:55:55 hod. Rozhodnutí bylo tedy stěžovatelce doručeno řádně a to na základě provedené autorizované konverze doručeného dokumentu z moci úřední ve smyslu ustanovení § 23 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů.

Namítanou nicotnost neshledal městský soud ani ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí. Vadu, spočívající ve vyznačení „podpis neověřen“ u elektronického podpisu žalobou napadeného rozhodnutí, nepovažoval za vadu způsobující nicotnost. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí městského soudu ze dne 27. 7. 2011, č. j. 3 Af 11/2010 - 61. Za podstatné pro posouzení nicotnosti považoval soud skutečnost, že ve správním spisu je založen originál rozhodnutí, obsahující platný podpis. Námitku nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném postupu při doručování předmětného rozhodnutí městský soud pro opožděnost odmítl věcně projednat, neboť tato byla poprvé vznesena až při ústním jednání dne 4. 4. 2012.

Námitky, dle kterých správní orgány postupovaly v rozporu se správním řádem, neměly oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Ze správního spisu městský soud ověřil, že stěžovatelka byla seznámena s podklady, které správní orgán shromáždil, a v průběhu dosavadního řízení realizovala své právo vyjádřit se k jednotlivým kontrolním zjištěním. V této souvislosti odkázal městský soud na přípis stěžovatelky k oznámení o zahájení správního řízení ze dne 2. 6. 2010 či přípis ze dne 17. 6. 2010 nebo přípis ze dne 5. 11. 2010. O tom, že stěžovatelce byla v průběhu dosavadního řízení zachována její procesní práva, ostatně svědčí i obsah podaného odvolání včetně jeho doplnění.

Městský soud považoval za nedůvodnou také námitku napadající nesprávně zahájené správní řízení z důvodu nedostatečně specifikovaného předmětu řízení v oznámení o jeho zahájení, jakož i v rozhodnutí prvního stupně. Prostudováním obsahu obou písemností, jejichž podrobnou rekapitulaci městský soud uvedl v napadeném rozsudku, dospěl k závěru, že námitka stěžovatelky nemá oporu v napadených písemnostech. Skutečnost, že žalovaný přistoupil v napadeném rozhodnutí k upřesnění identifikace skutku a k upřesnění identifikace zdroje znečištění, je v souladu jednak s obsahem oznámení o zahájeném správním řízení a dále i s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 As 43/2005 - 79).

Obdobně nebyla shledána důvodnou námitka směřující do absence podkladů pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož i absence úvahy, na základě které tento orgán rozhodoval. Důvodnost této námitky vyvrací samotné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které se na str. 3 a 4 vypořádává s námitkami směřujícími k porušení ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší a s námitkami směřujícími k porušení § 11 odst. 1 písm. e) uvedeného zákona. Je zde zcela srozumitelně uvedeno, že při kontrole dne 29. 4. 2010 byly zjištěny rozpory mezi tím, co ukládá provozovateli provozní řád, a tím, v jakém stavu se nacházela část vstupních surovin na ploše kompostárny. Obdobné závěry pak městský soud zaujal i ke zcela totožným námitkám ve vztahu k rozhodnutí žalovaného.

K nesouhlasu stěžovatelky se zamítnutím jejího návrhu na doplnění dokazování o stanovisko Krajského úřadu Vysočina soud odkázal na zcela vyčerpávající odůvodnění žalovaného na straně 7 napadeného rozhodnutí.

Tvrzení stěžovatelky, dle kterého je de facto sankcionována za obtěžování zápachem, a proto měla být tato otázka řešena v civilním soudnictví, neodpovídá obsahu

správního spisu, jakož i obsahu napadených rozhodnutí. Stěžovatelka se svým jednáním dopustila správních deliktů ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a písm. c) zákona o ochraně ovzduší a za tato jednání také byla příslušným správním orgánem sankcionována. Poukaz stěžovatelky na ev. podanou žalobu v civilním soudnictví je proto irelevantní. Žalovaný s ohledem na zjištěný skutkový stav nepřisvědčil stěžovatelce, dle které neexistuje vazba mezi provozním řádem a otázkou obtěžování zápachem. V této souvislosti správně zdůraznil, že stěžovatelkou zvolená kompostovací technologie spočívá v provzdušňování kompostu pravidelným překopáváním, čímž se minimalizuje možnost započetí anaerobních procesů, při kterých vznikají pachové látky. Při kontrole bylo zjištěno, že část navezených čistírenských kalů je na ploše volně uložená, žádné známky procesu kompostování nevykazuje a není ani překryta inertním materiálem; další část čistírenských kalů je zapracována do dvou zakládek, avšak tyto se nacházejí v procesu rozpracovanosti, neboť provozovatel nedisponuje všemi předepsanými komponenty.

Stěžovatelka byla povinna dodržet všechny podmínky uvedené ve vydaném povolení, včetně schváleného provozního řádu, a zabezpečit řádný proces kompostování. Za tímto účelem byla tedy povinna zajistit si plynulý přísun vstupních surovin.

Stěžovatelkou namítanou neprůkaznost přiložené fotodokumentace městský soud neosvědčil. První 4 fotografie zachycují celkový pohled na kompostárnu, na fotografiích jsou zachyceny dvě rozpracované zakládky. Všechny fotografie jsou označeny místem a datem vyhotovení, včetně podpisu pracovníka správního orgánu prvního stupně Ing. J. P., jenž je totožný s podpisem na str. 3 kontrolního protokolu. Soud neměl žádný důvod přiloženou fotodokumentaci zpochybňovat a to i s ohledem na to, že uvedené fotodokumentace se dovolávala v odvolání sama stěžovatelka.

Městský soud odmítl tvrzení stěžovatelky, dle kterého je rozhodnutí žalovaného vnitřně rozporné. V rozhodnutí Krajského úřadu Vysočina ze dne 10. 11. 2008 byla mimo jiné stanovena povinnost provozovatele provozovat kompostárnu se schváleným provozním řádem (4); povinnost okamžitého kompostování naveženého materiálu (5) a zákaz využívat plochu kompostárny jako skládku čistírenského kalu či jiných navezených odpadů (6). V rámci kontroly provedené dne 29. 4. 2010 bylo zjištěno menší množství čistírenského kalu volně uloženého na ploše kompostárny, tj. nepovolené využívání plochy ke skladování čistírenského kalu. K porušení podmínky č. 6 tedy došlo a to bez ohledu na to, že dle žalovaného nelze plochu kompostárny označit „za pouhou skládku čistírenských kalů“. Stěžovatelka také opomíjí skutečnost, že pokuta jí byla uložena nejen za porušení podmínky č. 6, ale i za porušení podmínek č. 4 a 5.

Městský soud odmítl také námitku, dle které stěžovatelka nebyla vyzvána k předložení provozní evidence, a to poukazem na obsah protokolu ze dne 29. 4. 2010. Na straně 2 tohoto protokolu je uvedeno, že provozní evidence dle vyhlášky nebyla při kontrole doložena s odkazem na to, že se nachází v sídle společnosti v Brně. Kontrole byl přítomen pan R. Š., dle provozního řádu osoba odpovědná za provoz kompostárny. Skutečnost, že uvedený protokol odmítl podepsat, je pro věc nepodstatná, neboť nepředložení provozní evidence v době kontroly následně potvrdila sama stěžovatelka, a to v námitkách ze dne 13. 5. 2010, ve kterých tvrdila, že na kompostárně není stálá obsluha, a proto je provozní evidence uložena v sídle společnosti.

Tvrzení stěžovatelky, dle kterého nemůže být sankcionována za nedodržení povinnosti stanovené podzákonným předpisem, městský soud odmítl. K tomu, aby mohl orgán veřejné správy vydat prováděcí předpis, je vždy třeba příslušného zákonného zmocnění. Takové zmocnění je obsaženo v ustanovení § 11 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší, podle kterého prováděcí právní předpis stanoví náležitosti, formu a postup zpracování provozního řádu, hlášení havárie stacionárního zdroje, vedení provozní evidence a zpracování souhrnné provozní evidence a jejího ohlašování. V souladu s ustanovením § 55 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší je k vydání prováděcího předpisu zmocněno Ministerstvo životního prostředí. Postup „vedení provozní evidence“ v sobě zahrnuje nejen stanovení rozsahu evidence, ale i stanovení místa, kde má být evidence vedena.

Pokud jde o vlastní hodnocení stěžovatelkou dodatečně předložené evidence, městský soud se ztotožnil s hodnocením žalovaného, dle kterého se jednalo o souhrnnou evidenci za roky 2008 a 2009, nikoli o průběžnou provozní evidenci dle příslušné vyhlášky (chyběly údaje za jednotlivé dny, evidence jednotlivých vstupních surovin podle druhu a množství apod.). Předložená evidence neobsahovala žádné údaje z roku 2010, což by ve skutečnosti znamenalo, že kompostárna k 1. 1. 2010 nebyla v provozu. O vedení průběžné provozní evidence nebyl stěžovatelkou doložen žádný důkaz.

K namítané nepřiměřenosti uložených sankcí odkázal soud na odůvodnění žalovaného, který za rozhodné kritérium považoval hledisko závažnosti protiprávního jednání stěžovatelky (kompostárny jsou ze své podstaty zdrojem emisí pachových látek, jejichž množství lze významně snížit právě dodržováním příslušných technologických postupů stanovených v provozním řádu). Ve vztahu k druhému správnímu deliktu zdůraznil, že řádně vedená evidence je zásadním dokladem o způsobu nakládání s jednotlivými vstupními surovinami o jednotlivých kompostovacích zakládkách, přičemž bez průběžně vedené evidence není možné zhodnotit provoz kompostárny jako celku a zkontrolovat dodržování předepsaných technologických postupů. I když žalovaný připustil, že dobu trvání protiprávního stavu nelze přesně stanovit, přesto ji po právu shledal za významnou pro stanovení sankce. Skutečnost, že se v předmětné věci jednalo o déle trvající stav, dokládá pokrytí části zeminy souvislým travním porostem. V této souvislosti uvedl, že další důkazy o prokázání vzniklé či hrozící škody, popřípadě následku protiprávního prokázaného stavu, nebylo třeba doplňovat, neboť žalovaný význam těchto kritérií hodnotil tak, že je významněji nepromítl do výše uložených pokut.

Skutečnost, že to byl až žalovaný, kdo uvedl právní předpis, dle něhož správní orgány postupovaly při hodnocení kritérií výše pokuty, nemohla sama o sobě vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Důvody pro moderaci výše uložené sankce městský soud neshledal.

V kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje námitky ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávné právní posouzení, a dále nepřezkoumatelnost ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když dle jejího názoru městský soud dostatečně nezvážil všechny žalobou uplatněné námitky.

Stěžovatelka opakuje své žalobní tvrzení, dle kterého správní orgány postupovaly nezákonně, a to z důvodu neadekvátního způsobu, jakým bylo reagováno na jí vznesené námitky. Oznámení o zahájení řízení ze dne 2. 6. 2010 neobsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti. Jak ve výrokové části oznámení o zahájení řízení, tak ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, měl být uveden přesný popis jednání, které mělo být v rozporu s právními předpisy, což se však nestalo. Stěžovatelka má za to, že uvedené nelze nahrazovat prostým zákonným textem.

Výrokovou část nelze nahrazovat odůvodněním a naopak. Bez přesného vymezení předmětu řízení ve výroku oznámení a rozhodnutí pak není možné ověřit, zda odůvodnění rozhodnutí odpovídá výroku a zda se nejedná o zmatečné rozhodnutí. Skutek musí být jednoznačně popsán, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem, a to zejména údajem o místě, času, způsobu porušení apod. Skutečnost, že vadu výroku napravil žalovaný, neznamená nic jiného než to, že žalovaný nepřípustně nahradil činnost orgánu prvního stupně, čímž porušil povinnosti odvolacího orgánu, který má kontrolovat dodržování právních předpisů, nikoli pochybení napravovat.

Z porovnání znění prvního výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a znění výroku žalovaného je zřejmý evidentní obsahový rozpor, přičemž tato změna měla na stěžovatelku negativní dopad. Zatímco z výroku prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že stěžovatelka porušila, resp. je sankcionována za porušení všech 6 podmínek rozhodnutí o uvedení kompostárny do provozu, z výroku žalovaného lze dovodit pouze porušení tří podmínek uvedeného rozhodnutí. Nelze akceptovat ani to, že správní orgán prvního stupně nezná správné územní členění místa, kde se kompostárna nachází, což má za následek nesprávné označení lokality kompostárny. Z výroku týkajícího se nevedení provozní evidence nelze dovodit, jaká ustanovení jakého právního předpisu měla stěžovatelka porušit a v čem má ono porušení spočívat.

Stěžovatelka trvá na tom, že v odůvodnění rozhodnutí by měl být uveden soupis všech podkladů pro vydání rozhodnutí. V opačném případě dochází k tomu, že správní orgány svá skutková tvrzení opírají o prostý opis obsahu jednotlivých listin založených ve spisu, když obsah spisu nemusí korespondovat obsahu jednotlivých listin.

Za co konkrétně byla stěžovatelka sankcionována, není ve výrocích obou napadených rozhodnutí uvedeno, přičemž poukazy na obtěžování zápachem se objevují v odůvodnění rozhodnutí. Je sice pravdou, že stěžovatelce je ukládána sankce za porušení ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a e) zákona o ochraně ovzduší, aniž je však uvedeno, jakým konkrétním způsobem měla být tato ustanovení porušena. Ve svém vyjádření k žalobě dává žalovaný do příčinné souvislosti emisi pachových látek do ovzduší se zápachem šířícím se v okolí, který však žádným způsobem neobjektivizuje např. odborným posouzením. Neprojeví-li se nedodržení provozního řádu ve skutečném a prokázaném negativním vlivu na ovzduší, pak není možné jednání či opomenutí stěžovatelky považovat za porušení zákona o ochraně ovzduší a nelze jí uložit sankci.

Závěr soudu, dle kterého tento nemá žádný důvod zpochybňovat přiloženou fotodokumetaci, považuje stěžovatelka za popření základních funkcí soudu. Úkolem soudu

je posoudit vznesené námitky, nikoli cokoliv v řízení zpochybňovat. Žádná z přiložených fotografií nezachycuje celkový pohled na kompostárnu s identifikační cedulí, která by obsahovala identifikační údaje stěžovatelky. Z jednotlivých fotografií není patrné, kde přesně byly pořízeny, přičemž tak mohou být v podstatě odkudkoli. Popis místa, uvedený na fotografii ručně, nemůže uvedené nedostatky zhojit. Při naprosté absenci slovního popisu skutečností zobrazených na fotografiích v kontrolním protokolu nelze pořízené fotografie považovat za relevantní. Stejně tak nelze za relevantní považovat ani na tyto fotografie v protokolu uvedený odkaz.

Dle stěžovatelky je rozhodnutí žalovaného vnitřně rozporné. Rozporný je i závěr soudu o porušení podmínky č. 6 rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina se závěry žalovaného, uvedenými na straně 8 napadeného rozhodnutí. Soud neprovedl žádné důkazy o tom, zda lze kompostárnu označit za skládku čistírenských kalů, a sám vyvodil z kontrolního protokolu závěry, které se od závěrů žalovaného liší. Tento svůj postup přitom náležitě neodůvodnil.

Stěžovatelka trvá na tom, že podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně ovzduší je povinna vést provozní evidenci o stacionárním zdroji v rozsahu stanoveném v prováděcím předpisu. Zákonné zmocnění se tedy týká pouze rozsahu údajů, které mají být vedeny, nikoli místem, kde má být evidence vedena. Takový požadavek již ze zákonného zmocnění nevyplývá a je proto v rozporu s článkem 4 Listiny základních práv a svobod.

Stěžovatelka nesouhlasí se závěry soudu ve vztahu k čtrnáctému až sedmnáctému žalobnímu bodu, jelikož žalovaný svými úvahami v podstatě nahradil správní uvážení orgánu prvního stupně, s čímž nelze souhlasit.

Správní orgány obou stupňů opakovaně argumentují šířením zápachu, nicméně žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že z kontrolního protokolu žádný takový závěr dovodit nelze. Přesto toto kritérium žalovaný používá pro podporu svých závěrů. Stěžovatelka nesouhlasí se závěry soudu ve vztahu k hodnocení kritéria „zhoršování kvality ovzduší v dané lokalitě“ v rámci úvah pro výši pokut, jelikož soud svými úvahami nahradil úvahy obou správních orgánů. Správní orgán prvního stupně totiž vztáhl argument o zhoršování kvality ovzduší v dané lokalitě nejen k následkům protiprávního jednání, ale také jej hodnotil ve vztahu k hrozící škodě, a proto závěry žalovaného nemohou překrucovat závěry správního orgánu prvního stupně do zcela jiné výkladové polohy. Správní orgán prvního stupně totiž tuto úvahu do výše pokuty promítl, a proto nemůže obstát závěr městského soudu, že žalovaný tuto okolnost do výše pokuty významněji nepromítl, a tedy nevadí, že otázka, zda skutečně došlo ke zhoršení kvality ovzduší v dané lokalitě, nebyla nikterak relevantně prokázána. Obdobně nebyl prokázán škodlivý vliv na zdraví obyvatel, či dlouhodobé porušování povinností. Nebyla-li tato kritéria prokázána, nemohl k nim žalovaný žádným způsobem přihlížet.

Úvaha o nevyužití moderačního práva soudu není přesvědčivá a stěžovatelka se s ní s ohledem na uplatněné kasační námitky neztotožňuje.

Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření kasační stížnosti uvádí, že stěžovatelka opětovně předkládá argumentaci uplatněnou již ve správním řízení a v žalobě a má za to, že jak správní orgány, tak následně městský soud, se s touto argumentací náležitě vypořádaly. Žalovaný odkazuje na podrobné odůvodnění svého rozhodnutí.

Zdůrazňuje, že stěžovatelka nebyla sankcionována za nedodržování přípustné míry obtěžování pachem (povinnost provozovatele středního zdroje znečišťování ovzduší stanovená v § 11 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně ovzduší nebyla vůbec předmětem dokazování), nýbrž za provozování kompostárny v rozporu s podmínkou ochrany ovzduší stanovenou individuálním správním aktem a za nevedení provozní evidence v rozsahu stanoveném prováděcím předpisem.

Žalovaný potvrzuje nepochybnou souvislost mezi podmínkami vymezenými specificky pro provoz kompostárny (zejména jednotlivých ustanovení schváleného provozního řádu) a potencionálním únikem zápachu do ovzduší. Nadměrné šíření pachových látek do okolí kompostárny nebylo v řešeném případě prokázáno, proto také žalovaný přistoupil ke snížení pokuty. Dedukce stěžovatelky, dle které není-li zápachu, nemůže být ani porušení zákona o ochraně ovzduší, je naprosto lichá. Pravomocně stanovené podmínky k ochraně ovzduší je totiž provozovatel kompostárny povinen dodržovat permanentně, a to právě proto, aby bylo reálné riziko obtěžování místních obyvatel zápachem maximálně eliminováno. Z hlediska naplnění předmětné skutkové podstaty nebylo nezbytné prokazovat konkrétní negativní změnu na životním prostředí. Jedná se o tzv. „ohrožovací“ typ správního deliktu, čemuž ostatně odpovídá i uložená sankce, která je na samé spodní hranici. Podle ustálené judikatury správních soudů k ohrožení dochází v podstatě tím, že jsou porušeny právní předpisy na daném úseku (např. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2007, č. j. 6 As 2/2007 - 95). Míru ohrožení životního prostředí nebylo možno vyjádřit exaktně, avšak důsledky protiprávního jednání a výše uložených pokut jsou v obou rozhodnutích náležitě odůvodněny.

Domněnka stěžovatelky, dle které správní soud dovodil z kontrolního protokolu jiné závěry než žalovaný, nemá oporu v napadeném rozhodnutí. Namítaná věta totiž zní: “Na základě kontrolního zjištění nelze provozovnu bez dalšího označit za pouhou skládku čistírenských kalů“. Inspekční kontrolou bylo odhaleno menší množství volně skladovaného čistírenského kalu (tj. porušení podmínky č. 6), avšak současně byly zjištěny také dvě rozpracované kompostové zakládky, z čehož žalovaný dovodil, že předmětná kompostárna není pouhou skládkou. Tato úvaha svědčí o objektivitě žalovaného, nikoli o jeho vnitřní rozpornosti.

Pokud jde o žalobní bod týkající se vedení provozní evidence, pak žalovaný připomíná, že stěžovatelka průběžnou provozní evidenci kompostárny vůbec nevede. Příslušná vyhláška pak upravuje vedení provozní evidence a to na základě zákonného zmocnění. Při úvaze o výši uložených pokut správní orgány zvažovaly veškerá zákonná kritéria, což se také projevilo v jejich konečné výši.

Úvahy soudu, na jejichž základě soud nevyužil svého moderačního práva, jsou plně přezkoumatelné.

Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadaného rozsudku pro nesrozumitelnost, a to z důvodu rozporu mezi závěrem soudu a závěrem žalovaného ohledně porušení podmínky č. 6 rozhodnutí o uvedení kompostárny do trvalého provozu.

Kasační soud stěžovatelkou namítaný rozpor neshledal, úvahy jak žalovaného, tak soudu, naopak shledal naprosto přezkoumatelnými.

Podmínka uvedená pod č. 6 rozhodnutí o uvedení kompostárny do trvalého povozu zakazuje využívat plochu kompostárny jako skládku čistírenského kalu, či jiných navezených odpadů. Kasační soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný dospěl k závěru, dle kterého sice nelze kompostárnu označit za pouhou „skládku čistírenských kalů“, současně však bylo jednoznačně prokázáno, že na ploše kompostárny došlo k nepovolenému skladování čistírenských kalů a zeminy. Skutečnost, že inspekční kontrola odhalila jen menší množství takto uloženého čistírenského kalu, vedla žalovaného ke snížení sankce. Žalovaný zdůraznil, že delikt byl stěžovatelce prokázán, kontrolní zjištění nelze bagatelizovat, přičemž stěžovatelka ve svých vyjádřeních jakékoliv porušení svých povinností popírala, na místo, aby bezodkladně činila kroky k nápravě protiprávního stavu. Obdobný závěr pak zaujal i soud, který zrekapituloval obsah kontrolního zjištění a dovodil, že k porušení podmínky č. 6 skutečně došlo. S těmito závěry se plně ztotožňuje také kasační soud, přičemž má za to, že stěžovatelka interpretuje závěry žalovaného zavádějícím způsobem. Skutečnost, že předmětná kompostárna nebyla žalovaným označena za pouhou skládku čistírenských kalů, žádným způsobem nevylučuje shora uvedené inspekční zjištění, naopak je s tímto zjištěním zcela v souladu, což se ostatně projevilo i v následném snížení uložené sankce.

Nepřezkoumatelnost je konečně namítána i k vypořádání návrhu na moderaci, a to s ohledem na obsah uplatněných kasačních námitek, kdy stěžovatelka namítá nepřesvědčivost odůvodnění rozsudku soudu.

K takto obecně vznesené kasační námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že prostý nesouhlas stěžovatelky se soudem zvolenou argumentací nečiní úvahu či argumentaci soudu nepřezkoumatelnou. Městský soud se ve svém rozhodnutí nepřiměřenou výši uložených pokut opakovaně zabýval a to na str. 15 a 16 napadeného rozsudku, v rámci žalobních bodů. Všechny uvedené žalobní námitky náležitě vypořádal a shledal je

nedůvodnými. Na toto své odůvodnění mimo jiné odkázal také při úvaze o návrhu na moderaci, přičemž zdůraznil jak preventivní, tak represivní charakter sankce.

Kasační námitka napadající nezákonný postup správních orgánů z důvodu neadekvátních reakcí žalovaného na námitky stěžovatelky je velmi obecná. V obecné rovině lze proto konstatovat, že kasační soud shledal rozhodnutí žalovaného plně přezkoumatelným, jehož závěry mají oporu ve spisovém materiálu.

Kasační soud se dále ztotožnil s hodnocením městského soudu, dle kterého nemá namítaná absence podkladů oporu ve spisu. Ostatně ke všem podkladům se stěžovatelka v průběhu řízení vyjadřovala.

Z protokolu o kontrolním zjištění ze dne 29. 4. 2010 vyplývá, že předmětem neohlášené kontroly správního orgánu prvního stupně byl provoz středního zdroje znečišťování ovzduší – kompostárny Větrný Jeníkov. Kontrola byla provedena ve vztahu k šetřenému podnětu na obtěžování pachovými látkami z kompostárny Vyskytná u Jihlavy (pozn. NSS, věc známa soudu z jeho úřední činnosti, viz rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2012, č. j. 9 As 83/2012 - 62). V protokolu je zaznamenám následující skutkový stav.

Po příjezdu na místo zdroje byl areál uzavřen, žádná činnost zde nebyla prováděna, plocha kompostárny byla zaplněna cca z ¼ své kapacity. V pravé a zadní části kompostárny se nacházelo malé množství čistírenského kalu, dle jeho stavu se dá usuzovat, že byl dovezen v nedávné době. Před tímto kalem se nacházela uložená zemina, pokrytá souvislou vrstvou travního porostu, což svědčí o tom, že s tímto materiálem nebylo po delší časový úsek manipulováno. Po levé straně kompostárny byly vytvořeny dvě kompostovací krechty se složením čistírenského kalu, chlévské mrvy, pilin a zeminy. O tomto stavu byla pořízena fotodokumentace v počtu 12 snímků, která je součástí protokolu. Na ploše kompostárny se nenacházela žádná strojní mechanizace pro účely kompostování. Provozní evidence nebyla doložena, dle tvrzení pana Š. (dle provozního řádu osoba odpovědná za provoz kompostárny) se nachází v místě sídla společnosti v Brně. Provozovatel neprokázal řádný způsob kompostování dle schváleného provozního řádu a plnění podmínek trvalého provozu zejména podmínek č. 5 a 6, které provozovateli ukládají povinnost navezený materiál ihned kompostovat a nevyužívat kompostárnu jako skládku čistírenských kalů. Další porušení je spatřováno v nepředložení provozní evidence dle požadavku vyhlášky č. 205/2009 Sb., tj. nebyla k dispozici v místě provozu zdroje. Za porušení povinností dle § 11 odst. 1 písm. a) a písm. e) zákona bude s provozovatelem zahájeno správní řízení ve věci uložení pokuty a nápravných opatření.

Proti obsahu kontrolního protokolu stěžovatelka konkrétně namítala, že kompostování probíhá v souladu s platným provozním řádem a legislativou ČR, na kompostování není stálá obsluha, proto je provozní evidence uložena v sídle firmy, na požádání ji může kdykoliv předložit, suroviny pro výrobu kompostu jdou dováženy dle možnosti dodavatelů, nejsou naváženy denně, mechanizace používaná při provozu kompostárny je využívaná i při jiných činnostech firmy a je zaparkovaná v hlídaném areálu střediska v Jihlavě.

Ve správním spisu je dále založeno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 2. 6. 2010 spojené s usnesením o lhůtě, do kdy může účastník navrhovat důkazy či jiné návrhy. Z obsahu tohoto oznámení je zcela zřejmé, že správní orgány kladou stěžovatelce za vinu porušení podmínek č. 4, 5 a 6 rozhodnutí k uvedení kompostárny do trvalého provozu. Uvedené podmínky ukládají stěžovatelce, jakožto provozovateli středního zdroje znečišťování ovzduší, provozovat kompostárnu v souladu se schváleným provozním řádem, navežený kompostovací materiál ihned kompostovat a plochu kompostárny nevyužívat jako skládku čistírenského kalu či jiných navezených odpadů. Dále je stěžovatelce kladeno za vinu, že neměla provozní evidenci v místě zdroje znečistění a nepředložila ji ani následně. Z oznámení o zahájení správního řízení je také zcela zřejmé, která ustanovení právních předpisů tímto jednáním stěžovatelka porušila. Dále je zde uveden soupis všech podkladů, které byly k okamžiku zahájení správního řízení shromážděny. Obsahem spisu jsou i další pro věc podstatné podklady jako Provozní řád zdroje kompostárny či příslušná rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina.

Námitka, dle které si správní orgány usnadňují situaci a svá skutková tvrzení opírají o prostý opis obsahu jednotlivých listin založených ve spisu, když obsah spisu nemusí korespondovat obsahu listin založených ve spisu, je čistě spekulativní. Kasační soud nemá z podkladů uvedených ve spisu včetně pořízené fotodokumentace o zjištěném skutkovém stavu nejmenších pochybností. Návrh stěžovatelky na provedení důkazu stanoviskem Krajského úřadu Vysočina, který schválil provozní řád kompostárny, byl z pohledu shora popsaného zjištěného skutkového stavu nadbytečný. Stav, ve kterém se nacházela kompostárna při inspekční kontrole a který byl řádně popsán a zdokumentován, sám o sobě plně postačoval k posouzení splnění či nesplnění podmínek č. 4, 5 a 6 rozhodnutí o uvedení kompostárny do trvalého provozu.

Za nedůvodné považuje kasační soud také námitky směřující do nedostatečné specifikace předmětu řízení jak v oznámení o zahájení řízení, tak v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ohledně problematiky zahájení řízení o správním deliktu lze odkázat na bohatou judikaturu zdejšího soudu. Náležitostmi oznámení o zahájení správního řízení trestního se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002 - 34, publikovaném pod č. 296/2004 Sb. NSS, v němž konstatoval, že z oznámení musí být *„patrno, kdo je činí a které věci se týká, neboť jen tak je zaručeno právo účastníka se v daném řízení účinně hájit. (...) Vymezení skutku, pro který je řízení zahájeno, musí mít určitý stupeň konkretizace, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno; v sankčním řízení i to, jaký postih za dané jednání hrozí“*.

Jak již bylo uvedeno výše, oznámení o zahájení řízení ze dne 2. 6. 2010 splňuje všechny shora uvedené podmínky. Stěžovatelce muselo být z obsahu tohoto oznámení naprosto zřejmé, jaké jednání jí správní orgán vytýká, o čem bude v řízení rozhodováno včetně toho, jaký postih jí za její jednání hrozí. O tomto závěru svědčí i samotná obhajoba stěžovatelky uvedená ve vyjádření ze dne 17. 6. 2010.

Dále je nutno zdůraznit, že mezi skutkem, pro který je „sdělováno obvinění" a skutkem, za který je pak adresát sankčního rozhodnutí trestán, nemusí existovat po stránce skutkové naprostý soulad, neboť v průběhu řízení mohou některé dílčí skutečnosti teprve

vyplynout najevo, či může jinak dojít ke korektuře původních skutkových předpokladů. Mezi takto vymezeným sdělením předmětu sankčního řízení (jímž se, z logiky věci, každé sankční řízení více či méně formálním způsobem zahajuje) a popisem skutku v meritorním rozhodnutí ve věci pak musí existovat alespoň v podstatných rysech soulad. Tak tomu bylo i v projednávané věci, kdy skutkové vymezení předmětu sankčního řízení, jak bylo popsáno v opatření, kterým bylo zahájeno správní řízení, odpovídá v podstatných rysech skutkovému popisu jednání, uvedenému ve výroku prvostupňového rozhodnutí (provozování kompostárny Větrný Jeníkov v rozporu s podmínkami ochrany ovzduší, stanovenými v povolení Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 10. 11. 2008, č. j. KUJI 79904/2008 OZP 1472/2008/Rů-2, nevedení provozní evidence v rozsahu stanovené prováděcím právním předpisem). Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, jakého jednání se stěžovatelka dopustila, jaké předpisy tímto jednáním porušila a kde a kdy bylo porušení příslušných zákonných ustanovení zjištěno. Uvedenému vymezení pak odpovídá i výrok žalovaného, přičemž skutečnost, že žalovaný výrok prvostupňového rozhodnutí v napadeném rozhodnutí zpřesnil, nijak do práva stěžovatelky na obhajobu či jiného jejího práva nezasáhla.

Zpřesnění výroku provstupňového rozhodnutí nemělo v projednávané věci za následek nepřípustné rozšíření deliktního jednání a tomu odpovídající rozšíření právní kvalifikace. Deliktní odpovědnost stěžovatelky byla nadále spatřována v jednání, pro které byla od počátku řízení stíhána. Bylo tomu přesně naopak, když žalovaný první z uložených sankcí snížil z částky 50 000 Kč na částku 30 000 Kč (pokutu za první ze správních deliktů, kterých se stěžovatelka dopustila, je možno dle ustanovení § 40 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší uložit v rozmezí od 10 000 Kč do 10 000 000 Kč), a to proto, že v rámci objektivity hodnocení skutkových zjištění byl nucen konstatovat, že kontrolním zjištěním nebylo prokázáno výrazné šíření pachových látek do přilehlého okolí a dále s ohledem na malé množství skladovaného čistírenského kalu nelze konstatovat, že by předmětná kompostárna sloužila pouze jako skládka čistírenského kalu. Skutečnost, že žalovaný výrok doplnil o porušení konkrétních podmínek rozhodnutí o uvedení kompostárny do trvalého provozu, přesně odpovídá porušení, pro které bylo se stěžovatelkou správní řízení zahájeno. Nedostatky provstupňového rozhodnutí, které žalovaný odstranil v rámci odvolacího řízení (včetně uvedení právního předpisu, dle kterého byla hodnocena kritéria pro uložení pokuty), nebyly takové povahy, aby měl postup žalovaného za následek jakékoliv negativní dopady do postavení či zákonem chráněných práv stěžovatelky. Ostatně stěžovatelka žádné konkrétní negativní dopady ve svých námitkách neuvedla.

Námitky stěžovatelky zpochybňující průkaznost pořízené fotodokumentace kasační soud odmítá jako účelové. Stěžovatelka pořízenou fotodokumentaci v průběhu správního řízení žádným způsobem nezpochybňovala, naopak sama na ni ve svém odvolání odkazovala, když tvrdila: "*provoz nelze označit za skládku čistírenských kalů, co je patrno jednak ze zjištění při kontrole na kompostárně VJ dne 29. 4. 2010, jakož i z na místě samém pořízené fotodokumentace, neboť tato nesvědčí o tom, že by účastník jen skládkoval čistírenské kaly*". Jinými slovy, pokud by stěžovatelka měla skutečné pochybnosti o tom, že pořízená fotodokumentace je podvržena, pak by se jistě bránila od samého počátku a nepoužívala pořízené snímky při argumentaci ve svůj prospěch.

Mimo výše uvedené je nutno dodat, že pouhé, ničím nepodložené, zpochybnění ručně psaných popisek kontrolním pracovníkem na pořízených fotografiích nemůže mít samo o sobě za následek závěr, že tyto snímky nebyly pořízeny na místě předmětné kompostárny. Stěžovatelka neuvedla jedinou konkrétní skutečnost, která by alespoň hypoteticky svědčila závěru o podvržené fotodokumentaci. Námitka, dle které soud rezignoval na svoji zákonnou funkci, pokud v odůvodnění uvedl, že „*nemá žádný důvod zpochybňovat, že předmětné fotografie byly vyhotoveny v rámci provedené kontroly dne 29. 4. 2010 pracovníkem správního orgánu prvního stupně a zachycují stav zjištěný v rámci provedené kontroly,* je zcela nedůvodná a navíc zavádějící. Městský soud jednak pořízené fotografie vyhodnotil, první 4 snímky popsal, porovnal snímky se zjištěným skutkovým stavem a ověřil, že ruční popis místa včetně data pořízení na fotografiích dole je proveden příslušným kontrolním pracovníkem. Teprve poté poukázal na to, že vzhledem k výše uvedenému a vzhledem k tomu, že z předmětné fotodokumentace v dosavadním řízení vycházela také stěžovatelka, není žádný důvod pořízenou dokumentaci zpochybnit. Takový postup je dle kasačního soudu zcela v souladu se zákonem, jakož i s přezkumnou funkcí správního soudu.

Stěžovatelka se mýlí, má-li za to, že není možné její jednání či opomenutí považovat za porušení zákona o ochraně ovzduší a sankcionovat ji, pokud se současně nedodržení provozního řádu neprojeví ve skutečném a prokázaném negativním vlivu na ovzduší. Zákon o ochraně ovzduší upravuje povinnosti osob při ochraně vnějšího ovzduší před vnášením znečišťujících látek lidskou činností a stanoví mimo jiné i provozovateli středního zdroje znečištění celou řadu konkrétních povinností, jejichž nesplnění má za následek uložení sankce. Mezi tyto zákonné povinnosti patří povinnost provozovat stacionární zdroje v souladu s podmínkami ochrany ovzduší, které jsou uvedeny ve stanoviscích a povoleních vydaných podle § 17 zákona o ochraně ovzduší a v souladu s technickými podmínkami provozu zařízení zdroje stanovenými jeho výrobcem a s provozním řádem, jakož i povinnost vést provozní evidenci o stacionárních zdrojích v rozsahu stanoveném v prováděcím právním předpisu a uchovávat ji nejméně po dobu 5 let.

V projednávané věci byla stěžovatelka sankcionována právě za porušení shora uvedených povinností. Je nepochybné, že opakované námitky, dle kterých byla stěžovatelka de facto postižena za neprokázané šíření pachu či neprokázané zhoršení kvality ovzduší, nemohou obstát. Právě s ohledem na skutečnost, že nebylo prokázáno výrazné šíření pachových látek do přilehlého okolí, žalovaný uloženou sankci snížil. Úvaha žalovaného, dle které je nutno s ohledem na podstatu kompostáren jako zdrojů emisí pachových látek považovat porušení technologických postupů při kompostování za závažné porušení zákonných povinností, které mohou mít negativní vliv na životní prostředí, je v projednávané věci na místě. Je logickým důsledkem toho, že kompostárny jsou ze své podstaty zdrojem znečišťování ovzduší a právě proto je z hlediska ochrany ovzduší velmi důležité veškeré technologické postupy při kompostování striktně dodržovat. Ostatně sama stěžovatelka v provozním řádu uvádí, že jí zvolená technická a organizační řešení zmírňují nepříznivé účinky záměru na životní prostředí a veřejné zdraví. Proto také může mít nedodržování předepsaných technologických postupů v obecné rovině za následek zvýšení nepříznivých účinků na životní prostředí a může se promítnout v podobě zhoršené kvality ovzduší v dané lokalitě. Stěžovatelkou navrhované důkazy, zaměřené na prokázání škodlivých následků či výše hrozící škody, nebylo nutno provádět.

Úvaha žalovaného se vztahovala k hodnocení závažnosti posuzovaného jednání, ostatně žalovaný výslovně uvedl, že tato kritéria nelze kvantifikovat, a proto je významněji do výše pokut nepromítá. Možné ohrožení životního prostředí posuzoval žalovaný jako logický důsledek nedodržování předepsaných postupů při provozu středního zdroje znečišťování ovzduší, nicméně v projednávané věci se neprojevilo v navýšení uložených sankcí.

Nesouhlas stěžovatelky s úvahou žalovaného týkající se doby trvání protiprávního jednání také nemůže obstát. Úvaha žalovaného odpovídá zjištěnému skutkovému stavu a nevykazuje žádné znaky libovůle. Žalovaný připustil, že dobu protiprávního stavu nelze přesně stanovit, nicméně s ohledem na skutečnost, že na místě kompostárny bylo zjištěno pokrytí zeminy souvislým travním porostem, dospěl k logickému závěru, že protiprávní stav musel určitou dobu trvat. Obdobě tomu bylo i v případě nevedení provozní evidence, kdy tato nebyla dle vyjádření pracovníka provozovatele v místě provozovny nikdy vedena. Řádně vedená průběžná provozní evidence, která měla být dle tvrzení stěžovatelky uložena v sídle společnosti, pak nebyla v žádné fázi řízení předložena.

Kasační soud nesdílí námitky rozporující povinnosti týkající se vedení průběžné provozní evidence.

Předně je nutno konstatovat, že námitky, dle kterých stěžovatelka nebyla povinna provozní evidenci vést v místě zdroje znečištění, odvádějí pozornost od skutečnosti, že stěžovatelka průběžnou provozní evidenci v žádné z fází řízení nepředložila. Stěžovatelkou předložená souhrnná evidence za roky 2008 a 2009 jednak postrádá jakékoliv údaje vztahující se k rozhodnému období a dále neodpovídá požadavku stanovenému v příslušné vyhlášce pro vedení průběžné provozní evidence.

Kromě výše uvedeného má kasační soud za to, že vyhláškou nejsou ukládány povinnosti nad rámec zákona o ochraně ovzduší. Povinnost vést provozní evidenci o stacionárních zdrojích v rozsahu stanoveném v prováděcím právním předpise stanoví § 11 zákona o ochraně ovzduší. Podle odstavce 4 uvedeného zákonného ustanovení prováděcí právní předpis stanoví náležitosti, formu a postup zpracování provozního řádu, hlášení havárie stacionárního zdroje, vedení provozní evidence a zpracování souhrnné provozní evidence a jejího ohlašování. Tímto prováděcím předpisem je vyhláška Ministerstva životního prostředí č. 205/2009 Sb., která stanoví, že provozovatelé zvláště velkých, velkých a středních zdrojů vedou průběžně evidenci o provozu zdrojů, a to včetně dokladů umožňujících prokázat správnost těchto údajů. V provozní evidenci se zaznamenávají stálé a proměnné údaje podle přílohy č. 6 k této vyhlášce. Provozní evidence je pro případy kontroly příslušným orgánem ochrany ovzduší stále k dispozici v místě provozu zdroje.

Primární povinnost vést evidenci o stacionárním zdroji je tedy stanovena rámcově zákonem, přičemž podzákonný právní předpis pouze upřesňuje náležitosti, formu a způsob vedení této evidence. Rámcová zákonná úprava předmětné povinnosti a její upřesnění v příslušné vyhlášce odpovídají ústavně právním požadavkům, podle nichž povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích (čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

Námitka napadající úvahy soudu o moderaci je pouhým odkazem na žalobní body směřující do výše uložených pokut. Kasační soud proto v obecné rovině uvádí, že má shodně s městským soudem za to, že uložené pokuty v celkové výši 60 000 Kč odpovídají závažnosti prokázaného protiprávního jednání stěžovatelky, jakož i jejich preventivní funkci. V této souvislosti připomíná, že horní hranice zákonného rozpětí u první z uložených sankcí je 10 mil. Kč, u druhé pak 1 mil. Kč, přičemž přiměřené snížení první z uložených sankcí provedl již žalovaný.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil žádné z kasačních námitek stěžovatelky, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se u účastníků řízení opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu